

ганізатор аукціону та покупці.

Організація аукціону вимагає збереження всіх правил та створення певного антуражу:

- вибір місця проведення (яке має відповідати цілям аукціону та публіці, на яку він спрямований);
- запрошення професійного ведучого та розробка сценарію;
- підготовка презентаційних матеріалів про лоти, виставлені на торги;
- визначення стартової ціни;
- визначення кроку аукціону;
- запрошення потенційних учасників[3,4].

Характерною рисою аукціону є легкість та прозорість благодійного акту. Тому особливу увагу слід звертати на цікаву та жваву форму його проведення, а саме: залучення номерів художньої самодіяльності, проведення майстер-класу з квілінгу, озвучення короткої історії та анотації до кожного з лотів, музичний супровід аукціону, використання презентацій, відеороликів тощо.

Важливим аспектом проведення подібних заходів є привернення уваги громадськості та засобів ЗМІ до проблем, які виникають на шляху успішної реабілітації дітей, адже більшість людей може бути дезінформована в цьому плані. Тому не останнє місце займає просвітницька робота, що включає в себе роздачу інформаційних листів, виготовлення плакатів, брошур, календарів з інформацією про центр реабілітації, для якого планується проведення благодійного аукціону.

Яскравим акцентом благодійного аукціону є те, що він дає можливість дітям з особливими потребами реалізувати свій творчий потенціал і відчутти свою значимість у суспільстві.

Література

1. Конституція України. Про благодійництво та благодійні органи. 15 жовтня 1997 р.
2. „Некоммерческие фонды и организации: правовые аспекты” О. Г. Дронин, А.А. Игнатенко, С.В. Изотова.
3. Брюс Р. Хобкинс „Как создать благотворительную организацию и управлять ею”.
4. „ О благотворительной и некоммерческой деятельности” под ред. Вербицкого, Москва, 1992 г.

ФОРМУВАННЯ У СТУДЕНТІВ СИСТЕМИ ФУНДАМЕНТАЛЬНИХ ЗНАЬ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ФІЗИКО-МАТЕМАТИЧНИХ ДИСЦИПЛІН

Біляковська О.О., Горіна О.М. (м. Львів, Україна)

Сьогодні перед вищою освітою стоїть пріоритетне завдання підготовки фахівців творчих, відповідальних, ініціативних, готових до самореалізації і швидкої адаптації до нових умов, позаяк сучасному суспільству потрібен фахівець-дослідник, ініціативний, креативний, високоосвічений.

Підвищення рівня фундаментальності освіти зумовлене орієнтацією на оволодіння глибокими, сутнісними підставами і зв'язками між різноманітними процесами навколишнього світу, з розвитком його інтелектуального потенціалу. Зазначимо, що сучасний зміст професійної освіти загалом цілком елективний: поряд з елементами основ наук студентам повідомляють різноманітні відомості та схематично подані концепції, запозичені з філософії, психології, культурології, соціології, різних гуманітарних, природничих і технічних наук. Еклектизм змісту освіти веде до безсистемності мислення студентів, формує знанневий конгломерат, сукупність безсистемних фактів, відомостей, дат, формул і алгоритмів. Окрім цього, для сучасного освітнього простору характерна недостатня інтеграція, «замкнутість» окремих дисциплін, що заважає здобуванню систем-

них знань і фундаменталізації освіти.

Фундаменталізація освіти як основа нової освітньої системи передбачає, що освіта має базуватися на фундаментальних знаннях, які відкриває сучасна наука. Знання і вміння студента доцільно розглядати не ізольовано один від одного, а в єдності. Це зумовлено тим, що засвоєння знань відбувається в процесі діяльності одночасно із засвоєнням відповідних розумових дій, а формування розумової дії неможливе без опанування певними знаннями. Знати – означає не лише пам'ятати певні знання, а й здійснювати діяльність, яка безпосередньо пов'язана з цими знаннями. Отже, знання перетворюються з цілі навчання на його засіб. Їх засвоюють для того, щоб за їхньою допомогою виконувати діяльність, а не для того, щоб вони існували самі для себе. З огляду на це, проектування навчання має починатися з психологічного аналізу діяльності майбутніх фахівців і лише після цього можуть бути визначені необхідні знання, які стосовно діяльності відіграють першочергову роль, пояснюючи практичні дії. Як і будь-який інший продукт, знання характеризуються з чотирьох поглядів: онтологічного, гносеологічного, аксіологічного, прагматичного. Знання упорядковують за такими видами [2, с. 118]: світоглядні, мотиваційні, поняттєво-описові, теоретичні, орієнтувальні.

До складу світоглядних знань входять знання-переконавання, які дають змогу перетворювати існуючу систему поглядів з урахуванням наукових даних. Мотиваційні знання спрямовані на розв'язання спонукальної та спрямовуючої інформації. До складу поняттєво-описового знання входить навчальна інформація, що не потребує доведення. Головними тут є поняття, думки і умовиводи. Теоретичні знання містять навчальну інформацію, яка потребує доведення (методика розрахунку, вивідні формули і теореми). Орієнтувальні знання – це знання про те, як потрібно виконувати нову дію. Структурні компоненти цього знання відбиваються у схемі основи орієнтованої діяльності для конкретної професії.

Зазначимо, що сучасне розуміння сутності феномена «знання», зокрема «знання фундаментальне», істотно відрізняється від класичного. І. Лернер вважає, що фундаментальні знання мають становити: основні поняття і терміни; факти повсякденної дійсності і науки; основні закони науки; теорії; методологічні знання; оцінні знання. Тому, фундаментальні знання розуміємо як системотвірні, методологічно значущі знання, що безпосередньо пов'язані з сутністю явищ і процесів, які описуються цими знаннями. Структура знання є динамічним явищем, яке детермінується процесами, що пов'язані з новими пізнавальними засобами й екстраполяцією їх у нові сфери дослідження, змінами наукових парадигм тощо. Поряд із швидким ростом нової інформації в науці відбувається певне знецінення старої інформації, яка «виходить з обігу і переходить в архів» [1, с. 309]. Найповільніше старіє інформація в галузі фундаментальних наук, у той час як прикладні конструкції (як технічні, так і теоретичні) часто морально старіють ще до включення їх у зміст освіти.

Підсумовуючи зазначимо, що підготовку висококваліфікованих спеціалістів неможливо виконувати без фундаменталізації освіти, оскільки науково-технічний прогрес перетворив фундаментальні науки на безпосередньо діючу ефективну рушійну силу, що стосується не лише новітніх наукоємних технологій, а й будь-якого сучасного виробництва. Результати фундаментальних досліджень забезпечують високий темп розвитку виробництва, виникнення абсолютно нових галузей техніки, насичення виробництва засобами вимірювань, досліджень, контролю, моделювання й автоматизації. Крім того, фундаменталізація освіти, зокрема сформована у студентів система фундаментальних знань, ефективно сприяє формуванню творчого мислення, ясного уявлення про місце своєї професії в системі загальнолюдських знань і практики.

Література

1. Мелюхин С.Г. Интеграция научного знания // Философия и современность / С.Г. Мелюхин. – М.: Наука, 1971. – С. 290–310.
2. Чернилевский Д.В. Дидактические технологии в высшей школе / Д.В. Чернилевский. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2002. – 437 с.

ВИХОВАННЯ ЕМПАТІЇ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПРИРОДНИЧИХ ДИСЦИПЛІН У ФАХОВІЙ ПІДГОТОВЦІ

Близнюк О.А., Шмойло В.В. (м. Полтава, Україна)

За останні роки дослідники все більше уваги приділяють феномену емпатійності, оскільки розробка даної проблеми має велику теоретичну та практичну значущість та є важливою у розвитку теорії особистості та міжособистісних стосунків. Наше дослідження спрямоване на здійснення аналізу такої властивості як емпатії, потім її місця у спектрі професійно важливих якостей майбутнього вчителя.

Вітчизняні психологи неоднозначно трактують зміст поняття емпатії, визначаючи її або як здатність, або як процес, або як стан, пов'язуючи її з різними психічними процесами і психологічними особливостями особистості. У зв'язку з цим в роботах багатьох дослідників емпатія розглядається під термінами соціальна сензитивність, доброзичливість, чуйність, емоційна ідентифікація, гуманні відносини, співпереживання, співчуття.

На думку С. Л. Рубінштейна, емпатію – це компонент любові людини до людини, як емоційно опосередковане відношення до оточуючих. Істинно емпатичних відносин він протиставляє феномен «розширеного егоїзму». Д.Б. Ельконін вважав, що здатність людини емоційно відгукуватися на переживання іншого є однією з умов розвитку соціальної децентрації. У зв'язку з цим Д. Б. Ельконін відзначав вплив емпатії на формування когнітивної та емоційної децентрації ідентичності в процесі подолання «пізнавального егоцентризму». П. М. Якобсон вказує на два види прояви почуттів: перший ґрунтується на співпереживанні і залежить від уміння людини «входити в ілюзорну, уявну ситуацію», другий – ґрунтується на реальних ситуаціях, що «мають життєву основу». Т. П. Гаврилова виділяє два види емпатійних переживань (співпереживання і співчуття) і стверджує, що у разі співпереживання проявляються егоїстичні тенденції, а в разі співчуття – альтруїстичні.

Сучасними дослідниками емпатія розглядається і як емоційне явище, і як процес розуміння.

У основу дослідження покладена концепція емпатії В. В. Бойка, який розглядає емпатію як раціонально емоційно-інтуїтивну форму відображення, яка є особливо витонченим способом «проникнення» у психоенергетичний простір іншої людини.

У структурі емпатії, крім ефективно-когнітивної сфери, В. В. Бойко виділяє ще й інтуїтивний канал, який свідчить про здатність респондента бачити поведінку партнера, діяти в умовах дефіциту інформації про нього, спираючись на досвід, що зберігається в підсвідомості емпатуючого. У зв'язку з таким підходом, В. В. Бойко в емпатії виділяє три канали: раціональний, емоціональний та інтуїтивний. Раціональний канал характеризує спрямованість уваги, сприйняття та мислення на сутність іншої людини, на її стан, поведінку. Це прояв спонтанного інтересу до людини. Емоціональний канал надає емпатуючому можливість входити а емоціональний резонанс з іншими-співпереживати, співчувати. Інтуїтивний канал надає можливість бачити поведінку інших, спираючись на свій досвід [1].

Проникаюча здатність в емпатії розцінюється як важлива комунікативна